

ГОДИНА V.

ПОЗОРИШТЕ

БРОЈ 8.

УРЕЂУЈЕ А. ХАЦИЋ.

Иzlazi свагда о дану сваке представе на поставака. — Стои за Нови Сад 40, а на страну 60 и, међуночно. — Претплатата се шаље Корнелу Јовановићу, који се из љубави према позоришту примио да разшири објављен лист.

РОМЕО И ЈУЛИЈА.

Трагедија у 5 чинова, написао Вилем Шекспир, с енглеског превео др. Лаза Костић, за српску.

Чинови ће се сви вест ратко објавити.

(Наставак.)

Ромео.

Ох, чисто ми је канди оживих!

Лаврентије.

Сад иди. Лаку ноћ! А ово ти је све:

Ил' иди страже док не наместе;

Ил' преобучен кад већ осване;

По слузи твом, што овде остане;

Поручи ћу ти у Мантову све што је у њој.

Шта овде буде среће мењњиве;

Дај руку; већ је доцкан; лаку ноћ!

Ромео. Тек та ме радост теша, свију радости,
Од јада, што се сада с тобом опрости. (Оду.)

ЧИНЕЧЕТВРТИ.

ПОЈАВА ПРВА.

Јулијина ложница.

Ромео и Јулија.

Јулија.

Та куда ћеш? Још није свануло:

То славуј пева, пева не пева, оне породи

Не бој се, душо, прижељкује,

На наранџици пева целу ноћ.

Ромео.

То шева беше, чедо зорице:

Гле, душо, где нам зора завиди,

Распустила је рујну своју влас.

По истоку, по љубазнику свом,

Угасила се ноћна кандила,

А на гори се усправио дан:

Ил' идем жив, ил' на смрт остајем!

Јулија.

То није зора; ја је познајем:

Уздану сунце, тај је уздисај,

Да т' светли пут, гамени ороштај.
Још мало, душо, није нужде још!

Ромео.

Ил' нек ме пађу, нек ме убију,
Шта марим ја, кад хоћеш само ти!
Па није, душо, сенка зорина,
Већ месечева чела блеђана.

То није, душо, песма шевина,
Што пробија небеса над њама!

За остајањем брига ми је сва, то је дај ја
На одлажење ни не мислим ја.

Е, здраво, смрти, хоће Јулија!
Па како, душо, забори није дан!

Јулија.

Та дан је, дан, та дан је несретан,
Та шева је, промуклила да Бог да!

Што тако цврчи, кречи, завева.

Па та зар лепо песмом извија,
Кад хоће тебе да извија њом?

Од жабе, каку, очи узяди;
Ох, да је бар узаямила и глас,

Што њим загорчи часа медена,
Будећи хајку на мог јелена.

Сад иди, иди: све је видниј зрак. Т

Ромео.

Све видниј зрак, све тамниј срцу мрак!

ДРУГА ПОЈАВА.

Дојкиња и прећашњи.

Дојкиња.

Ој, госпо! Јулија, се високо вандај, ви

Јулија.

Шта је?

Дојкиња.

Стара госпођа!

Већ свиће, паз'те, биће невоље! (Одлази.)

Ромео (се сиђе.)

Сад збогом, уста, збогом пољубе!

Јулија.

Зар одлети, мој бели голубе?

Поручуј ми у часу сваки дан,

Јер много дана има час један.

Ох, тако бих већ остарила сва,

Док не видим свој живот, Ромеа.

Ромео.

Поручићу по свакој прилици,

Да каже поздрав мојој трлици!

Јулија.

Ој! Хоћемо л' се кадгод видети?

Ромео.

За цело, душо, моћи ћемо бар

О прошлом јаду слатко причати.

Јулија.

Ох, Боже, све ми душа слути зло!

Учинило ми с', где си доле сад,

К'о на дну да си гроба каквога,

Привића л' ми се, ил' си забиља блед?

Ромео.

Јест, душо, и ти си ми блеђана,

Сву крв нам испи брига жећана.

Сад збогом, збогом, моја богињо!

Већ с Богом зар? И Богу завидим

Кад кажем: с Богом, моја богињо! (Одлази.)

Јулија.

Еј, срећо! Кажу да си невера;

Па што ћеш онда с верним драганом?

Та буди бар и њему невера,

Па пошли натраг свога девера!

ТРЕЋИ ОЈАВА.

Капулетовица и **Јулија.**

Капулетовица.

Мати зло ми је!

Капулетовица.

Све једнако запеваш за братом?

Из гроба хоћеш да га испереш!

Па баш да можеш, не оживи га.

И за то, дете, нути, не плачи:

Ко мало тужи, има милости,

Ко много тужи, нема памети!

Јулија.

Пусти ме, мати, да се исплачам,

Та боли ме, што њега изгубих!

Капулетовица.

То тебе боли, он не осећава!

Јулија.

Ша кад ме боли, морам плакати.

Капулетовица.

Је л', чедо, је л', још већма ти је жао,

Што онај ула није за њим пао?

Јулија.

А какав ула?

Капулетовица.

Ула Ромео.

Ох, где је ула, далеко је он! (Наставиће се)

Бог нек се грешној души смилује!

И ја ћу му се душом и срцем!

Па ма да ми је срце раскин'о!

Капулетовица.

То за то, што је још убица жив!

Јулија.

Весеље ми је нужно сада баш!

Говори, мати, шта је, молим те!

Капулетовица.

Баш имаш, дете, оца брижљива,

Што хоће, да те у сред јада твог

У срећан један изненади час!

Баш не бих ни ја мислила, ни ти!

Јулија.

Па, у добри час, мати, какав час?

Капулетовица.

Е, добро дакле, слушај дијете!

Гроф Парис, племенити властелин,

Гроф Парис, млади, врсни властелин;

Кад кућне у четвртак џутрење,

Одвешће те у цркву петровску,

Пред олтар своју срећну невесту.

Јулија.

Тако ми Петра и те цркве му

Он не одведе срећне невесте!

Зар тако брзо већ на венчање,

А муж ме није ни испросио!

(Наставиће се)

ЈЕДНА ФРАНЦУСКА ПЛОМИША.

(Наставак.)

Шта најрадије желите? — Да сам девојка од 20 година.

Тде би сте волели живити? — Где је вечно пролеће, где вазда сунце сија и цвеће цвати.

Која јела и пића најрадије једете и пијете? — Зелена грапка, зелена пасуља, пилетине, печене јагњетине; а пића сва, наиме: бордовско, шамбертенско, мадерско вино.

Шта вам је најнесносније? — Грамжење за новцем.

Шта вас најтужније дира у срце? — Кад видим сирото дете да се пати.

Које јуначе и јунакиње из историје највећма волите? — Наполеона I. и Јованку Д'Аркобу.

Шта вас највише теши? — Нада и успомена.

Које су вам најмилија имена? — Имена моје деце.

У чему се очеда јачина женина? — У томе, да уме сносити невоље.

А човекова? — У нечем у његовој снази, а највише у свести.

У чему бисте налазили ваш понос? — Да се осветим непријатељима своје отаџбине.

Шта је ваше политичко уверење? — Једнакост — кад смо гладни.

Шта је ваша девиза? — Чинити добро и шустити свакога да говори што хоће.

Те речи говоре јасније, него дуги описи; из тих реченица може се лако саставити карактер мите вепртакиње и францускиње.

Пре него што пођемо рећати податке о њоји, уметнућемо овде још један листак из живота ње-зина, што га је Викторијен Сарду пре неколико година — беше то 1869 — нашој уметници посветио. Сардувљево име у тесној је свези са Дежазетом; он ју је увек називао својом добром вилом, јер она је првим покушајима његовим на позорници дала правац, и то на његову срећу.

Пре својих двадесет година (дакле око 1855), тако причаће тад Сарду, залуд сам куцао на многим вратима. Чинио сам већ много безуспешних корака, многе наде су ме омахнуле, те ми пајзад дадоше писмо с препоруком за Дежазетову, која тад живљаше у Сен-Порту. Узмем писмо и пођем у Сен-Порт. Какве ми се мисли нису путем врзле до глави. Колико је њих таке кораке предузимало, а нису ништа друго постигли, до то, да су продрзљивима названи. За што и ја да будем боље среће? Био сам јој са свим непознат. Све те мисли пролазише ми кроз мозак, и што сам се више приближавао том месту, све сам више губио паду. Беше леп дан. Небо се плаветило, земља зеленила, и премда је јесен почињала, беше ипак сва природа још живахна и свежа. Сунце је спуштало најчистије зраке на земљу. Лаган ветрић хладио ми је образе. Све ми обећаваше срећу. Напред, одважно! — викало је нешто у мени, све ће добро бити.

(Наставиће се.)

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

(Љубавно писмо. Пркос.) Треће шаљиве игре приказане су на нашој позорници 30. марта о. г. Приказ тих дела потврдио је стару истину, да су и стари, али добро одиграни, комади увек у ставу свет развеселити и учинити, да са свим раздраган и задовољен остави позориште. Кад би се сваки комад тако живахно, складно и уметно приказивао на нашој позорници као споменута два, то не бисмо имали ништа против тога, да се такви комади и чешће појављају, јер тиме би се само дала прилика глумцима, да се све више и више удубљују у карактере, које представљају, и да их са свим проникну, а то би све ишло у прилог усавршења глумачког, а у корист добре скупине складне игре, која чини, да на мањ заборављамо свет у ком смо, него се пренесемо у онај свет на позорници, па тако бар за неко време живимо у обману, да је то прави свет, прави живот пред нама, а не тек пуста игра.

„Пркос“ је овом приликом добио још много и тиме, што су сви певачи и певачице били при добром гласу, па су

тако и све песме отпеване *con fuoco* и *con amore*. На бурно захтевање морали су Ружић (Милан) и Д. Ружићка (Сока) поновити своју песму у почетку, а тако исто морала се поновити и завршина песма, коју су певали осим њих двоје, још Сајевић (Која), Л. Хаџићева (Лелка), Марковић (Селаковић) и Ј. Поповићева (Ката).

* (Ред позоришних представа.) У уторак 6. априла први пут: „Седи с миром.“ Шаљива игра у 1. радњи, под Ф. Веда, превео Бранко Рајић. — За тим: „Без же-нидбе.“ Шаљива игра у 1. радњи, написао Јован Хенрик Мирани. — У четвртак 8. априла: „Пријски пријатељи“. Шаљива игра у 4. чина, написао Викторијен Сарду. С француског. — У суботу 10. априла први пут: „Пружај се према губеру.“ Шаљива игра у 3. чина, написао Богуславски. С пољскога. — У недељу 11. априла по други пут: „Марина царица.“ Историјска драма у 5. чинова, написао С. Х. Мозенталу превео Александар Саиди.

Издаје управа српског народног позоришта.

